

γυαλοράκι τό, Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Ὁθων. Παξ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γυαλί καὶ ρακί.
Τὸ ποτήριον τῆς ρακῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. ρακο-
γυάλι, ρακοπότηρο.

γυαλόροτος ὁ, ἐνιαχ. γυαλ-λόροτος Κύπρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γυαλί καὶ ρότσος.
Πέτρωμα γύψου, ἐκ τῆς στιλπνότητος τὴν ὁποίαν πα-
ρουσιάζει.

γυάλος ὁ, Νουμᾶς 200, 4 Π. Βλαστ., Ἀργώ, 116—Μ.
Φιλήντ., Θρῦλ., 75 γυάλ-λος Κάλυμν. γυάλος τό, Πελοπν.
(Ξηροκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γυαλίζω.
1) Ἡρεμοῦσα ἐπιφάνεια ὕδατος, στίλβουσα ὡς ὕαλος
Νουμ. 200, 4 Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. — Μ. Φιλήντ., ἐνθ' ἄν.:
Ὁ ἀστραφτερός γυάλος τοῦ ποταμοῦ, ποὺ ἦτονε γαληνός
καὶ ἀτάραχος Νουμᾶς, ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Μ' Ἀνθή, γιατί μέσα 'ς τὸ γυάλο
τοῦ πηγαδιοῦ τ' ὀλόφωτο κοιτάξεις πρόσωπό σου;
Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. β) Στίλβουσα ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια ἐ-
λαιοδόχων πηλίνων δοχείων Πελοπν. (Ξηροκ.): Τὸ πιθάρι
πρέπει νά 'χη τὸ γυάλος τοῦ ἀπὸ μέσα. 2) Εἶδος μικροῦ
ἰχθύος συγγενεύοντος πρὸς τὸν γύλλον Κάλυμν. Συνών.
γυαλίνα (εἰς λ. γυαλίνας 2).

γυαλοσκέπαστος ἐπίθ. Κ. Παλαμ., Τρισεύγ., 59.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γυαλί καὶ τοῦ ἐπιθ. σκεπαστός.
Ἐξωστῶς κυρίως: Ὁ περικλειόμενος δι' ὕαλοπινάκων, ἐπὶ
ἐξώστου κυρίως: Ὁ τὸ σπῆτι τοῦ Πέτρου Φλώρη, γυαλο-
σκέπαστο Ἰμακωτό.

γυαλόστρατα ἡ, Θράκ.
Ἐκ τῶν οὐσ. γυαλί καὶ στράτα.
Λιθόστρωτος ὁδός, διὰ τὴν στιλπνότητά τὴν ὁποίαν ἀπο-
κτᾷ ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς διὰ τῆς συνεχοῦς τριβῆς.

γυαλοτρώγω ἐνιαχ. γυαλ-λοτρώω Κάρπ. (Ἐλυμπ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. γυαλί καὶ τοῦ ρ. τρώγω.
Βασκαίνω τινὰ διὰ τῶν γυαλίῳ ν, τῶν ὀφθαλμῶν μου.
Συνών. βασκαίνω, βασκανίζω, ματιάζω,
φταρμίζω.

γυαλούδι τό, ἐνιαχ. γυαλούδ' Θάσ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)
Σαμοθρ. γυαλ-λούδιν Κύπρ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. γυαλί διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-οῦδι.

1) Μικρὸν θραῦσμα ὑαλίνου ἀντικειμένου Θάσ. Σαμοθρ.
2) Μικρὸν κάτοπτρον Κύπρ.: Ἄσμ.

Νά 'μουγ-γυαλ-λούδιν στρογγυλὸν 'ς τὴν πούγκαν τῆς
σαγιᾶς σου,

νά μ' ἔβκαλ-λες κάθε πουργόν, νά θώρεις τὴν ὀσκιάν σου
(σαγιὰ = ἐπενδύτης, ὀσκιὰ = ὄψις). Συνών. γυαλάκι 2.

3) Μικρὰ φιᾶλη Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. γυαλάκι 4.

γυαλουδιά ἡ, ἐνιαχ. γυαλ-λουδιά Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γυαλοῦδι.
Ἡ γαληνῶσα ἐπιφάνεια θαλάσσης ἢ λίμνης, ἐκ τῆς στιλ-
πνότητος τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἐνθ' ἄν.: Ἡ θάλασσα
σήμε-μερις ἔγ' -γυαλ-λουδιά Κύπρ.

γυαλούπα ἡ, Ἀντικύθ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Κάμ-
πος Λακων. Μάν.) γυαλόπα Ἀντικύθ. Κύθηρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γυαλί διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-οῦπα.

1) Μεγάλα ὀμματοῦαλια, συνήθ. κατὰ πληθ. ἐνθ' ἄν.: Μοῦ
πρόβαλε, φίλε μου, μὲ τίς γυαλοῦπες τοῦ Κύθηρ. Συνών.
γυαλάρα. 2) Ὑάλινος ἐγχρωμος βόλος Κύθηρ. Συνών.
βολάκι 1, γκαζιά (Π), γυαλενάρι 1, γυαλε-
νί 1, γυαλένια (εἰς λ. γυαλένιος Β1), γυα-
λινέρι, καφούρι, μπάλα, μπίλια. 3) Θραῦ-
σμα ἐγχρώμου πηλίνου πινακίου Κύθηρ.

γυαλουπάκας ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυαλοῦπας κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ
εἰς -άκας κατὰ σκωπτικὴν ἔννοιαν σχηματισθέντα:
γυαλάκας, γυναικάκας, δασκαλάκας,
ἐξυπνάκας, κορτάκας, ματάκας, παν-
τρεμενάκας, πουτανάκας, χαπάκας
κ.ά.

Ὁ φέρων μεγάλα καὶ παχέα δίοπτρα ἕνεκα ὑπερβολικῆς
μυωπίας.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γυαλουπάκας καὶ ὡς παρωνύμ. Κύ-
θηρ.

γυαλουπᾶς ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυαλοῦπα.

Ὁ φέρων δίοπτρα. Συνών. γυαλάκας.

γυαλούρης ἐπίθ. Λέσβ. Μῆλ. Σέριφ. Χίος γυαλ-λούρης
Κύπρ. Κῶς Λειψ. Μεγίστ. Σύμ. κ.ά. γυαλ-λ^dούρης Ἀστυπ.
Κῶς Ρόδ. κ.ά. γυάλ-λουρος Κύπρ. γυαλ-λουρός Κάρπ. Κάσ.
γυαλ^dός Μ. Ἀσία (Κυδων.) Λέσβ. Θηλ. γυαλ-λούρισσα Με-
γίστ. Οὐδ. γυαλ-λούρικον Κύπρ. γυαλ-λούρικον Λυκ. (Λι-
βύσσ.) γυαλούρ^dκον Λῆμν. γυαλ-λούριν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυαλί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦ-
ρης. Οἱ τύπ. γυάλ-λουρος καὶ γυαλ-λουρός κατὰ
μεταπλασμόν. Πβ. καὶ τύπ. γυαλοῦρος εἰς Σομ. Ὁ
τύπ. γυαλ^dός ἐκ τοῦ γυαλ^dός δι' ἀντιμεταθ. τῶν
συμφυρομένων λ καὶ ρ.

Α) Ἐπιθετ. 1) Ὁ ἔχων λάμποντας ὀφθαλμούς, χρώματος
ὕποκράνου ἢ ὑποπρασίνου Κάρπ. Κάσ. Κύπρ. Λέσβ. Λῆμν.
Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Μ. Ἀσία (Κυδων.) Χίος: Ὁ γιός ἐν'
γυαλ-λούρης Κύπρ. Τὸ μωρόν της ἐν' γυαλ-λούρικον αὐτόθ.
Τὰ μάτια του ἦταν τό 'ναν μαῦρον κι τ' ἄλλον γυαλ-λούρικον
Λυκ. (Λιβύσσ.) || Ἄσμ.

Τόσο τσαιρὸ τό 'ύρενγα τσαι 'έν ἡμβόρου νά 'βρω
τό 'να τ-του μ-μάτι γυαλ-λουρὸ τσαι τ' ἄλ-λο νά 'ναι
μαῦρο

Κάρπ.

Ἐθεὶ μὲ βρύση 'ς τὴν Κυρκὰν μὲ δώδεκα καν-νοῦρες,
ποὺ πᾶσιν καὶ γεμῶν-νουνσιν μουζοῦρες καὶ γυαλ-λοῦρες
(μουζοῦρες=μελαγχριναί) Κύπρ. Συνών. ἀσπρὸμάτης,
βερετόματος, γαλαζομάτης, γαλανομά-
της, γαλανός (Π) Α2. β) Ἡ εὐειδὴς γυνὴ Λέσβ. 2) Ὁ
ἔχων ὀφθαλμούς ζωηρούς καὶ ἐξέχοντας ἐκ τῶν κογχῶν Κῶς
Σύμ. κ.ά.: Κακὰ γυαλ-λούρα ποὺ 'ναι εὐτή (κακὰ = πολὺ,
εὐτή = αὐτὴ δὲ) Κῶς. Συνών. γοῦρλομάτης.

Β) Οὐσ. 1) Ἐπὶ σύκων καὶ σταφυλῶν, ὅταν ἀρχίζουσιν νά
ὠριμάζουσιν, διὰ τὴν στιλπνότητά τὴν ὁποίαν ἀποκτοῦν Μῆλ.
Σέριφ.: Πᾶ 'νά πνίξωμε κᾶνα γυαλούρη (νά πνίξωμε = νά

